

NEW YORK TIMES BESTSELLERU AUTORE

LŪSIJA FOLIJA

LŪSIJA FOLIJA IR
MŪSDIENU AGATA KRISTI

GOODREADS

APARTAMENTI PARIZĒ

LŪSIJA FOLIJA

APARTAMENTI
PARĪZĒ

LUCY FOLEY

THE PARIS
APARTMENT

LŪSIJA FOLIJA
APARTAMENTI
PARĪZĒ

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Fo 220

Copyright © Lost and Found Books Ltd 2022
First published by HarperCollins Publishers 2022
Lucy Foley asserts the moral right to be identified
as the author of this work
All rights reserved

Lūsijas Foliijas romāna "Apartamenti Parīzē"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-048-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Prologs

PIEKTDIENA

BENS

Viņa pirksti slid pār tastatūru. Tas viss ir jāiemūžina. Šis... Šis ir stāsts, kas padarīs slavenu viņa vārdu. Bens aizsmēķē vēl vienu cigareti. *Gitanes*. Smēķēt tās šajā vietā liekas nedaudz klišejiski, taču viņam patiešām patik šī marka. Un... jā, ko tur liegties, viņam patik arī tas, kā viņš izskatās, smēķējot šīs cigaretes.

Viņš sēž pretī dzīvokļa augstajiem logiem ar skatu uz lielo pagalmu. Tur ārā viss ir tumsas piesūcies, ir tikai viena vientulīga laterna, kas šajā tumsā mēģina ielauzties ar savu iezalģanās gaismas staru. Šī ēka ir skaista, tomēr tās sirdī kaut kas ir satrunējis. Un, to atklājis, viņš spēj šo trūdu smaku saost itin visur.

Jau pavisam drīz viņam vajadzētu taisīties projām no šejienes. Tagad viņš vairs nebija gaidīts viesis šajā mājā. Džesai būtu bijis grūti izvēlēties vēl nepiemērotāku laiku, kad izlemt ierasties uz palikšanu. Viņa pat īsti nebija brīdinājusi par to. Un telefonsarunas laikā viņa nebija neko sīkāk paskaidrojusi, bet varēja nešaubīties par to, ka viņai ir kaut kas atgadījies. Kaut kas nebija īsti labi tajā viņas riebīgajā darbā, bārā, kurā viņa patlaban strādāja. Viņa pusmāsai piemīt īsts talants ierasties tieši tajā laikā, kad viņas klātbūtne nepavisam nav vēlama. Viņa līdzinās klejojošam bākas gaismas staram, kas tā vien meklē kādas nepatīkšanas. Šķiet, ka tās vienkārši seko viņai itin visur pa pēdām. Viņai nekad nav izdevies tā vienkārši pieskaņoties. Viņa nekad nav sapratusi, cik daudzkārt vieglāka kļūst dzīve, ja vienkārši dod cilvēkiem to, ko viņi vēlas, saka viņiem to, kas viņu ausīm tikamāks. Jā, vajadzēja gan atzīt, ka viņš pats bija teicis, lai viņa atbrauc un padzīvo šeit, "kad vien pati vēlas", taču viņš to nebija sacījis īsti nopietni. Viņš nebija domājis, ka Džesa turēs viņu pie vārda.

Kad gan bija mūsu pēdējā tikšanās reize? Domas par Džesu allaž liek viņam justies vainīgam. Vai viņam būtu vajadzējis vairāk iesaistīties, vairāk pieskatīt Džesu...? Viņa ir trausla, Džesa... Vai tomēr... nē, ne gluži trausla, bet viegli ievainojama, lai gan cilvēki sākotnēji to nemaz nepamana. Viņā ir kaut kas līdzīgs bruņnesim – maigums slēpjas aiz skarbas ārienes.

Lai kā arī būtu, vajadzētu viņai piezvanīt, dot kādas

norādes. Kad viņa ilgi neatbild, viņš atstāj ziņu balss pasta. "Sveika, Džesa! Tātad Des Amantes iela. Divpadsmitais numurs. Saprati? Trešais stāvs."

Viņa skatienu piesaista zibsnis, kāda kustība pagalmā zem logiem. Kāds to šķērso ļoti steidzīgā solī. Gandrīz skriešus. Viņš spēj saskatīt vien ēnu ieskaustu stāvu, bet nevar redzēt, kas ir šis cilvēks. Tomēr tas ātrums... kaut kas tajā liekas dīvains. Adrenalīns dursta kā ar adatām.

Viņš atceras, ka vēl aizvien nav pabeidzis savu balss pasta ziņu, un novērš skatienu no loga. "Vienkārši piespied zvana pogu. Es tevi augšā gaidīšu..."

Viņš apklust. Vilcinās. Ieklausās.

Skaņa.

Solī kāpņu laukumīnā... tuvojas dzīvokļa durvīm.

Apstājas. Kāds ir tur, aiz durvīm. Viņš gaida klauvējienu. Nekā. Tikai klusums. Taču smags klusums, tāds, ka gribas aizturēt elpu.

Dīvaini.

Un tad atkal kāda skaņa. Viņš stāv pavisam mierīgi, uzmanīgi klausās, ļoti uzmanīgi. Un jau atkal viņš to dzird. Metāls slīd gar metālu, noskrapst atslēga. Tad noklakšķ mehānisms. Viņš redz, kā atslēga pagriežas. Kāds slēdz vaļā durvis no ārpusē. Kāds, kuram ir atslēga, taču nevienam nav tiesību ierasties neaicinātam. Durvju rokturis kustas uz leju. Atskan tik pazīstamā, gari stieptā čīkstoņa, un durvis pamazām veras vaļā.

Viņš noliek savu telefonu uz virtuves letes, jau pavi-

sam aizmirsis par balss pasta ziņu. Viņš gaida un truli vēro, kā durvis pavirzās uz priekšu. Kāds ienāk istabā.

– Ko tu šeit dari? – viņš vaicā. Viņš izturas mierīgi. Sa-
prātīgi. Viņam nav nekā slēpjama. Viņš nebaidās. Vai vis-
maz pagaidām ne. – Kas, pie joda...?

Bet tad viņš ierauga, kas neaicinātajam viesim ir rokās.
Tagad. Tagad gan viņu pārņem bailes.

TRĪS STUNDAS VĒLĀK

DŽESA

Dieva dēļ, Ben! Atbildi taču, kad es tev zvanu. Esmu gandrīz piesalusi pie zemes, te stāvot. Mans *Eurostar* vilciens no Londonas izbrauca ar divu stundu nokavēšanos. Man vajadzēja ierasties desmitos trīsdesmit, bet nu jau ir ap pusnakti. Un ir auksts. Šeit, Parīzē, pat vēl aukstāks nekā Londonā. Ir taču tikai oktobra beigas, bet mana elpa jau veido baltus mutuļus gaisā un mani kāju iekški zābakos kļuvuši pavisam stīvi. Liekas neprātīgi atcerēties, ka vēl tikai pirms dažām nedēļām te valdīja karstuma vilnis. Man ir nepieciešams pienācīgs mētelis. Taču vienmēr man ir vajadzējis tik daudz visa, ko es tā arī nekad nedabūšu.

Kopš mans vilciens iebrauca Ziemeļu stacijā, laikam esmu zvanījusi Benam jau kādas desmit reizes. Esmu pusstundas gājiena attālumā no stacijas. Nekādas atbildes. Viņš nav atbildējis arī ne uz vienu manis sūtīto īsziņu. Paldies par neko, lielo brāl.

Viņš teica, ka būšot šeit, ka ielaidīšot mani. "Paziņo, kad esi klāt," viņš sacīja savā balss pasta ziņā. "Vienkārši piespied zvana pogu."

Nu ko. Esmu atnākusi. Slikti apgaismotā, bruģētā ieliņā. Kā izskatās, patiešām smalkā rajonā. Nams, kura priekšā es stāvu, atrodas itin kā nostāk no pārējiem. Lepnā vientulībā.

Es palūkojos uz tukšo ielu. Apmēram divdesmit pēdu attālumā ir novietota kāda mašīna. Man liekas, ka redzu kustamies kādu ēnu. Pakāpjos sāņus, mēģinu saskatīt labāk. Tur ir... Es piemiedzu acis, pūlēdamās ieraudzīt apveidu. Es varētu apzvērēt, ka tur aiz mašīnas kāds ir paslēpies.

Es salecos, jo dažas ielas tālāk atskan sirēnas gaudošana, kas šajā klusumā liekas pārmēru skaļa. Klausos, kā sirēna pamazām izgaist naktī. Tā atšķiras no tām, ko dzird manās mājās – nī noo, nī noo –, kā bērnu balsis atdarinātas. Un tomēr sirds iepukstas straujāk.

Tagad es atkal palūkojos uz ēnās grimstošo laukumu aiz mašīnas. Bet vairs nevaru saskatīt ne mazāko kustību, ne arī to cilvēka apveidu, kuru, kā man likās, iepriekš biju pamanījusi. Varbūt tā galu galā bija tikai gaismas rotaļa.

Es atkal paskatos uz namu. Arī citas ēkas šajā ielā ir skaistas, taču šī pārspēj tās visas. No ielas tā ir nodalīta ar lieliem vārtiem, un abās tās pusēs ir augsta sēta, kā liekas, aiz tās varētu būt paslēpies dārzs vai pagalms. Pieci stāvi... es tos saskaitu... milzīgi logi. Pie visiem kaltas

dzelzs balkoniņi. Efeja iepletusies pār visu mājas priekšpusi un līdzinās rāpojošam, tumšam traipam. Ja pieliecu galvu, varu saskatīt kaut ko, kas laikam jau ir jumta dārzs, jo uz naksnīgo debesu fona iezīmējas tumši, asi koku un krūmu pīķi.

Es atkal pārbaudu adresi. Des Amantes iela. Divpadsmitais numurs. Es pavisam noteikti visu esmu sapratusi pareizi. Man joprojām ir pagrūti noticēt, ka Bens dzīvo šajā smalkajā ēkā. Viņš teica, ka šajā ziņā esot palīdzējis kāds draugs, kāds, kuru viņš pazīstot jau kopš studiju laikiem. Bet viņš jau allaž ir pratis nostāties uz kājām. Bens. Laikam jau ir tikai loģiski, ka viņš ar savu šarmu ir pratis nobruģēt sev ceļu, lai varētu apmesties šādā vietā. Un šarman te noteikti ir nozīme. Es zinu, ka žurnālisti droši vien pelna labāk nekā bārmeņi, taču atšķirība noteikti nav tik milzīga.

Vārtiem, kas atrodas man priekšā, ir misiņa klauvēklis lauvas galvas formā. Resns metāla riņķis, kas iespiests atņirgtos zobos. Es pamanu, ka vārtu augšpusē ir asi dzelzšņi, lai nevarētu pārrāpties tiem pāri. Un uz sienas abās vārtu pusēs ir iestrādātas stikla lauskas, kuras katru pārrāpties gribētāju sagraizīs gabalos. Šādi drošības pasākumi liekas mazliet neatbilstīgi ēkas elegancei.

Es paceļu klauvēkli, tas ir auksts un smags manā rokā, ļauju tam krist. Troksnis atsitas pret ielas bruģi un atlec no tā, klusuma spilgtināts, daudz skaļāk, nekā biju gaidījusi. Patiesībā šeit ir tik kluss un tumšs, ka ir pat grūti iztēloties šo vietu par daļu no tās pilsētas, kuru es šķēr-

soju šajā pašā vakarā, ierodoties no Ziemeļu stacijas: visas tās spožās gaismas un cilvēku pūļi, ļaužu plūsma iekšā un ārā no restorāniem. Es iedomājos par rajonu ap to milzīgo katedrāli, kas atrodas kalna galā, par Svētās Sirds baziliku... vēl tikai pirms divdesmit minūtēm es soļoju šā kalna pakājē: tur pulcējas tūristu bari, cilvēki uzņem pašattēlus un biežās jakās ģērbusies viltīga izskata puisi slais-tās starp viņiem, gatavi nozagt vienu vai vairākus naudas-makus. Un ielas, pa kurām es gāju, visas tās neona reklāmas, dārdošā mūzika, augu nakti pieejamais ēdiens, no bāriem izplūstošā cilvēku jūra, rindas pie klubiem. Šis ir pilnīgi cits universs. Palūkojos uz ielu aiz sevis. Nav manāms neviens cilvēks. Vienīgā reālā skaņa plūst no sakal-tušajām efejām otrpus bruģētajai ielai. Tālumā ir saklau-sāms satiksmes troksnis un autotauru klaigas, taču pat tās liekas apslāpētas, itin kā neuzdrīkstētos ielauzties šajā ele-gantajā, gandrīz absolūti klusajā pasaulē.

Nebiju kavējusies, lai apdomātos, biju vilkusi savu ce-ļasomu projām no stacijas. Galvenokārt biju koncentrē-jusies uz to, lai netiktu aplaupīta, pieskatīju, lai manas ce-ļasomas salauztais ritentiņš neiesprūstu kādā ceļa grambā, tādējādi liekot man zaudēt līdzsvaru. Taču ta-gad pirmo reizi es patiešām apjaušu: jā, esmu šeit. Parī-zē. Citā pilsētā, citā valstī. Es esmu to paveikusi. Esmu atstājusi savu agrāko dzīvi pagātnē.

Vienā no augšstāva logiem parādās gaisma. Es palū-kojos uz to un redzu tumšu stāvu, galvas un plecu silue-tu. Bens? Ja tas būtu viņš, tad noteikti pamātu man. Kat-

rā ziņā. Es zinu, ka atrodos netālās laternas gaismas lokā. Tomēr stāvs logā ir tik nekustīgs kā statuļa. Es nespēju saskatīt vaibstus, pat ne to, vai tas ir vīrietis vai sieviete. Bet tas cilvēks mani vēro. Tā noteikti ir. Es droši vien izskatos visai noplukusi un neiederīga šeit ar savu salauzto, veco ceļasomu, kas kuru katru brīdi var saplīst, par spīti aptītajai līmlentei. Jūtos dīvaini, apzinoties, ka šis cilvēks var mani redzēt, bet es viņu īsti ne. Es novēršos.

Ahā! Vārtu labajā pusē es pamanu nelielu ciparu paneli un mājas iemītnieku vārdus, un mazu ekrāniņu starp tiem. Tā lauvas galva laikam ir pielikta tikai izskata pēc. Es pasperu soli uz priekšu un piespiežu vienu podziņu trešajam stāvam. Bena stāvam. Gaidu, kad sakaru ierīcē iekrakšķēsies Bena balss.

Neviens neatsaucas.

SOFIJA

Penthaus

Kāds klauvē pie vārtiem. Pietiekami skaļi, lai Benuā, mans sudrabainais vipets, pielēktu kājās un sāktu nevaldāmi riet.

– *Arrête ça!* – es uzkliežu. – Mierā!

Benuā iesmilkstas un tad apklust. Suns skatās uz mani, viņa tumšās acis pauž mulsumu. Arī es pati dzirdu izmaiņas savā balsī – pārāk spalga, pārāk skaļa. Un vēl es klusumā dzirdu pati savu elpu. Saraustītu un seklu.

Neviens parasti neizmanto klauvēkli. Pavisam noteik-

ti neviens, kuram šī ēka ir pazīstama. Es pieeju pie logiem tajā dzīvokļa pusē, no kuras var redzēt pagalmu. No savas vietas es neredzu ielu, bet vārti ved uz pagalmu, tāpēc, ja kāds ienāks pa tiem, es šo cilvēku redzēšu. Taču neviens vēl nav ienācis, un kopš klauvēšanas ir pagājušas jau dažas minūtes. Noteikti tas cilvēks nav no tiem, kurus vārtu sardze uzskata par ielaišanas vērtiem. Tā. Nu labi. Man šī sieviete nekad nav patikusī, taču es zinu, ka vismaz šajā ziņā drikstu viņai uzticēties.

Parīzē cilvēks var dzīvot pašā izcilākajā luksusa dzīvoklī, bet pilsēta savus netīrumus tik un tā reizēm atskalo līdz namdurvīm. Narkomānus, klaidoņus. Ielasmeitas. Pigāla laukums, Sarkano lukturu rajons, atrodas pavisam netālu, ieķēries Monmartras mēteļa stērbelēs. Šeit augšā, šajā multimiljonu eiro cietoksnī, kas dāvā skatu pāri pilsētas jumtiem pat līdz Eifeļa tornim, es allaž esmu jutusies samērā droši. Es spēju ignorēt to nežēlību, kas slēpjas zem zeltījuma. Man labi padodas izlikties neredzam. Vismaz parasti tā ir. Taču šonakt... ir kaut kā citādi.

Eju palūkoties spogulī, kas pielikts pie sienas gaitenī. Es cieši un rūpīgi nopētu savu atspulgu. Nemaz nav tik slikti piecdesmit gados. Daļēji ir jāpateicas tam, ka formas uzturēšanas ziņā esmu pieņēmusī franču stilu. Un tas galvenokārt nozīmē to, ka es vienmēr jūtos izsalkusī. Es zinu, ka pat šajā stundā izskatīšos nevainojami. Lūpas nokrāsotas ideāli. Es nekad neizeju no dzīvokļa, ja tā nav. *Chanel* firmas *La Somptueuse* – mans iecienītākais tonis. Mana pazišanās zīme. Sarkans ar nedaudz zilganu

nokrāsu, karalisks tonis, kas saka: “Atkāpies!” “Nenāc par tuvu!” Mani mati ir mirdzoši melni, nogriezti boba frizūrā, ko ik pēc sešām nedēļām atjauno Dāvids Malē *Notre Dame des Victoires* salonā. Griezums ir nevainojams, jebkādas sirmuma pazīmes ir rūpīgi nomaskētas. Mans vīrs Žaks reiz ļoti nepārprotami pateica, ka viņam riebjas sievietes, kuras atļaujas kļūt sirmas. Un nav svarīgi tas, ka viņš ne vienmēr ir šeit, lai varētu apbrīnot manus matus.

Man mugurā ir drānas, ko es uzskatu par savu uniformu. Par savām bruņām. Zīda blūze, izcili piegrieztas šauras bikses. Ap kaklu šalle – košiem rakstiem rotāts *Hermès* zīds. Vienkārši izcils risinājums, lai citu acīm noslēptu jebkādus postījumus, ko laiks nodarījis maigajai ādai. Nesena dāvana no Žaka un apliecinājums viņa mīlestībai uz skaistām lietām. Līdzīgi kā šis dzīvoklis. Un es, tāda kā biju agrāk, pirms mani skāra nelāgā novecošanas liksta.

Nevainojami. Kā parasti. Kā jau biju gaidījusi. Taču es jūtos netīra. Aptraipīta ar to, ko man nācās darīt šajā vakarā. Spoguļattēlā man mirdz acis. Tā ir vienīgā pazīme. Nē, seja ir nedaudz novājējusi... ja ieskatās tā ciešāk. Es esmu pat tievāka nekā parasti. Pēdējā laikā man tik cieši nav jāpieturas pie diētas, nav tik pedantiski jāuzskaita katra izdzertā vīna glāze vai kruasāna kumoss. Es nevaru jums pateikt, ko ēdu brokastīs un vai vispār šodien kaut ko ēdu. Ar katru dienu manu bikšu josta nokarājas vaļīgāk, krūšu kauls izspiežas aizvien asāk.

Es atsienu šalles mezglu. Es protu sasiet šalli kā ikviens